

Kvinder og Mænd uden at skulle bæres frem af det offentlige i økonomisk Henseende. Denne min Tro har ført mig til at fremsætte de fra mit Partis afvigende Anskuelser, som jeg har haft om denne Sag. Saa vidt jeg har kunnet skønne, begyndte man fra alle Sider med stærkt at fremhæve, at denne Lov skulde være den egentlige Afløser af den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, og at hele dette Spørgsmaal skulde løses paa den i det foreliggende Lovforslag antydede Maade. Men nu, da vi staar ved Afslutningen, kan jeg ikke se andet, end at Røsterne fra alle Sider lyder stærkere og stærkere i Retning af, at hele dette Spørgsmaal kan ikke løses paa denne Maade, der skal noget mere til. Maaske tænker man noget forskelligt om dette, ser noget forskelligt derpaa, men den Vej, som man nu siger, at man skal gaa, for at det skal blive til den Folkegavn og Folkelykke, som man har tænkt sig, det er ad Folkeforsikrings-tankens Vej ved Siden af. Jeg forstaar godt, at dette kommer frem, at det egentlig maa optage alles Tanker. Man siger, at det, vi skulde bort fra, er det frie Skøn, men de faste Takster, som her er sat, udelukker jo ikke, at der paa mangfoldige Maader alligevel vil blive Brug for det frie Skøn ogsaa efter dette Lovforslags Vedtagelse. Vi staar nu overfor Vedtagelsen af den Lov, der skal afløse den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, og dér kan jeg ikke andet end sige, at vel giver Loven ikke det, man kunde ønske, den giver ikke den Understøttelse til de tresindstyveaarige, som jeg og mange med mig har ønsket, men da det frie Skøn ogsaa efter denne Lov vil komme til at træde til paa mange forskellige Maader, kan jeg ikke forstaa, hvorfor man ikke vil stemme for den. Thi naar den nu træder i Stedet for den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, maa man jo alligevel sige, at den giver dog de gamle noget i Stedet for det, man tager, og den skulde jo ogsaa helst give lige saa meget, som man tager. Jeg ved nu godt, at man ser ikke saadan paa det fra alle Sider, jeg ved godt, man har den Tanke — og navnlig synes jeg, det maa være en Tanke, man kommer til at tænke meget over i Bykommunerne, som er kommet saa højt op med Alderdomsunderstøttelsen —, at her kommer man faktisk nedad. Det er jo det, der sker ved denne Lov, at man faar en Lejlighed til ved de faste Satser at gaa ned fra de høje Satser, man er kommet op paa under den nugældende

Alderdomsunderstøttelseslov. Det letter paa forskellig Vis, det forstaar jeg, men det er dog givet, at denne Lov maa vi have, den maa træde i Stedet.

Men det, jeg glæder mig ved, er, at Tanken om en Folkeforsikring synes, i samme Øjeblik dette bliver vedtaget, at optage alle Sind, og jeg vil, saa indtrængende jeg kan, appellere til den højtærede Indenrigsminister, at denne Sag ikke skydes ud i det uvisse, men hurtigst muligt bliver bragt frem, saaledes at Folket baade i By og paa Land kommer til at beskæftige sig med den Tanke. Thi dersom man tror, at den Tanke er opgivet ved Gennemførelsen af denne Lov, ogsaa ude i Landet, saa tror jeg, man tager fejl. Det er sket Fyldest her, hvad jeg ved første Behandling sagde, at vil man gaa til taste Takster, maa man erkende, at saa maa Staten træde til som den, der tager den største Byrde. Det er ogsaa det, der er sket nu. Det skete allerede ved Forslaget om de 5 Millioner, men det er paa mere faktisk Maade slaaet fast, ved at Staten skal betale de $\frac{7}{12}$. Jeg gør mig ingen Illusioner om, at Staten kan blive staaende ved det, men det faar være. Thi naar man siger til Kommunerne: I har ingen Ret til Skøn, saa maa Staten betale for det, det synes jeg er saa selvindlysende. Derfor tror jeg ogsaa, at skal Ordningen bringe den Folkegavn og Folkelykke, vi jo alle sammen gerne vil, saa maa Forsikringstanken tages op hurtigst muligt, og jeg glæder mig, som sagt, ved, at det er kommet frem fra alle Sider. Jeg agter ikke at afholde mig fra at stemme for Loven, trods det at det er ikke min ideelle Tanke, der her faar Udtryk. Men, som sagt, jeg glæder mig overordentlig ved, at dette Krav nu synes at trænge frem fra alle Sider i Folket, at Forsikrings-tanken skal tages grundigt op, for at Spørgsmaalet kan blive løst paa en saadan Maade, at vi kan sige, at nu er det løst til Folkegavn og Folkelykke.

Martin Hansen: Jeg forstod de ærede Medlemmer Hr. Borgbjerg og Hr. Rode saaledes, skønt de indtager samme Stilling til Lovforslaget, efter at det er kommet fra Landstinget, som de indtog, da vi sidst havde Lovforslaget til Behandling, at de ikke anser det for forringet, men for lige saa godt, som da det gik fra os, og det tror jeg ogsaa er rigtigt, idet der ogsaa er værdifulde Ændringer deri. Men Grunden til, at de Herrer indtager den Stilling ikke at ville